

Vår tro på Herren Jesus Kristus

Äldste Michael Cziesla

Områdessjuttio

Äldste
Michael Cziesla

Tro på Herren Jesus Kristus och ett personligt band till honom är av största vikt i våra liv. I den fjärde trosartikeln läser vi att "tro på Herren Jesus Kristus" är en av evangeliets grundläggande principer.¹ Vi talar ofta om den här grundläggande principen med kortformen "tro". Men tro står verkligen inte för sig själv här, utan riktas mot Jesus Kristus och våra personliga vittnesbörd om att han, för var och en, är vår Frälsare och Återlösare. Tro på Kristus ger oss glädje, hopp och tillförsikt likväl som "styrka nog att möta varje viktig händelse i livet"². Men ibland prövas tron även hos den starkaste av Herrens lärjungar. Vi bör inte bli förvånade av det, utan ta det som en sporre.

Vi känner alla till vad som hände med aposteln Thomas. De lärjungar som Herren visade sig för efter sin uppståndelse sa till Thomas: "Vi har sett Herren!" Thomas, som inte varit närvarande, svarade: "Om jag inte får se spikhålen i hans händer och sticka mitt finger i spikhålen och min hand i hans sida, så kan jag inte tro." Åtta dagar senare visade sig Herren för apostlarna igen och sa till Thomas, som var närvarande den här gången: "Kom med ditt finger och se mina händer, kom med din hand och stick den i min sida. Och tvivla inte, utan tro!" Thomas blev överväldigad och kunde bara säga: "Min Herre och min Gud!" Då yttrade Jesus de berömda orden: "Du tror därför att du har sett mig. Saliga är de som inte har sett men ändå tror."³

När vi hör den här berättelsen kanske vi undrar över Thomas och över varför hans tro antogs vara "liten". Han var apostel och hade följt med Kristus,

sett många underverk och hade säkerligen ett fast vittnesbörd om Herrens lärdomar. Men det Thomas upplevde är inte så långt ifrån de utmaningar var och en av oss möter i en värld där allt ifrågasätts mer och mer.

Det påminner om en ung medlem som växte upp i kyrkan, tog till sig evangeliets principer från barndomen och följde dem, men ändå vid något ögonblick nådde en punkt där han inte längre var säker på sitt vittnesbörd. Hans upplevelser av evangeliet vilade – kanske i likhet med Thomas – först och främst på en intellektuell kunskap om de lärdomar och principer eller traditioner han hade kommit att älska, och inte på en varaktig hjärtats upplevelse. När han stötte på ämnen i kyrkans läror eller historia som han inte genast förstod skakade det hans tro. Den unge medlemmen frågade mig oroat under en personlig intervju hur han kunde utveckla verklig tro på Kristus. Jag vill besvara den här frågan för er på samma sätt som jag besvarade den för den här unge medlemmen. Det finns ett mönster här som Herren uppenbarade i skrifterna genom sina profeter.⁴ Det här mönstret kan tillämpas av var och en av oss: av den som tvivlar eller söker, likväl som av den som prövas eller bara vill nära sin tro på Herren Jesus Kristus på ett varaktigt sätt.

Det här mönstret återfinns till exempel i den underbara berättelsen om Enos omvändelse. Vilka steg tog Enos? 1) Enos hörde evangeliets sanningar av sin far, försökte förstå, och lät det hans far sa sjunka "in djupt i [hans] hjärta"⁵. 2) Enos lydde Guds bud, och det gjorde honom mottaglig för den

Helige Anden. 3) Enos "själ hungrade"⁶. Han fylldes av en önskan att själv ta reda på om det han hade lärt sig var sant. 4) Enos vände sig till all sanningskälla: "Jag föll på knä inför min Skapare och ropade till honom i mäktig bön och vädjan för min egen själ. Och hela dagen lång ropade jag till honom, ja, och när kvällen kom höjde jag fortfarande min röst så högt att den nådde himlarna."⁷ Det var inte lätt för Enos. Enos beskrev sin upplevelse som en "kamp ... inför Gud"⁸. Men ansträngningen var värd det – en personlig bekräftelse nådde hans hjärta.

Var och en av oss måste söka den här andliga kampen på lärjungeskapets stig till sann tro på Herren Jesus Kristus – det finns tyvärr igen genväg. För många av oss är den här stigen sammanbunden med allvarliga personliga kriser eller utmaningar. Andra har särskilda andliga upplevelser i templet, på sakramentsmötet, under bön eller när de studerar de heliga skrifterna – men var och en av oss måste aktivt söka de här personliga upplevelsorna. Allt det här tar tid och är ibland förknippat med en lång period av törst, och det är andligt slitsamt – "men om ni vårdar ordet, ja, vårdar trädet när det börjar växa, genom er tro och med stor flit och med tålmod, och ser framåt mot dess frukt, skall det slå rot. Och se, det skall bli ett träd som skjuter upp till evigt liv."⁹

Sann tro på Herren Jesus Kristus kräver ständig "nit och tålmod", ett "förkrossat hjärta och en botfärdig ande"¹⁰ och vår egen andliga kamp inför Gud. Men jag kan vittna för er, fylld av kärlek, att det är givande att gå den här vägen. Glädjen och tryggheten

som följer är underbara och allomfattande. ”Vi blir inte trygga av outtömliga rikedomar utan genom outtömlig tro.”¹¹ Om vi ber, fyllda av tro, om att få veta att Jesus Kristus är vår Återlösare, får vi ett helt och hållet personligt svar ”som är högst dyrbart, som är sötare än allt som är sött och som är vitare än allt som är vitt, ja, och renare än allt som är rent. Och ni skall njuta av denna frukt ända till dess ni är mättade, så att ni inte hungrar, och inte heller skall ni törsta.”¹² Dessa personliga hjärtats upplevelser är den orubbliga källan till varaktig tro på Herren Jesus Kristus.¹³ ■

LOKALA NYHETER

Berättelsen om Jérémie och Daisy

Denna artikel baseras på ett brev daterat den 27 juni 2018 från Jérémie Johansson till äldste Dale G. Renlund, en av Herren Jesu Kristi apostlar. Jérémie hade närvarat på mötet i Gubbängen söndagen den 29 april 2018 då äldste Renlund talade till de svenska medlemmarna. Mötet sändes via länk till många av möteshusen runtom i Sverige. Det var äldste Renlund själv som genom Michael Youngberg, president för Sverige-missionen, bett Jérémie att skriva och berätta om sin omvändelse.

Jérémie inleder sitt brev med att varmt tacka äldste Renlund för hans tal. Han skriver följande: ”Detta var en händelse jag aldrig kommer att glömma. För att vara ärlig tyckte jag först att det mest skulle bli en kul upplevelse att få lyssna på dig, en profet. Men när du kom in i salen och började tala förändrades allt. Anden var så närvarande! Jag hade aldrig känt något liknande tidigare! Dina ord gick rakt in i hjärtat på mig!”

Jérémie och hans hustru Daisy hade döpts i Stockholms församling i januari

SLUTNOTER:

1. TA 1:4.
2. Dallin H. Oaks, Nordstjärnan, juli 1994, s. 97; jfr Moro. 7:33.
3. Joh. 20:25–29.
4. Jämför Rom. 10:14–17, 3 Ne. 18:20, Moro. 10:3–5; 2 Ne. 31:20; se även Russell M. Nelson, ”Uppenbarelse för kyrkan, uppenbarelse för våra liv”, *Liahona*, maj 2018, s. 93.
5. Enos 1:3.
6. Enos 1:4.
7. Enos 1:4.
8. Enos 1:2.
9. Alma 32:41.
10. 2 Ne. 2:7.
11. *Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, s. 72–73.
12. Alma 32:42.
13. Jämför Russel M. Nelson, ”Uppenbarelse för kyrkan, uppenbarelse för våra liv”.

2018, tre månader innan mötet med äldste Renlund. Tillsammans med president Youngberg kunde Jérémie skaka hand med äldste Renlund efter mötet. Missionspresidenten berättade hur Jérémie fått en Mormons bok för arton år sedan, men att han inte visat något intresse för den förrän under det senaste året.

Till äldste Renlund skriver Jérémie att hans liv drastiskt har förändrats sedan hans omvändelse. ”Jag och min fru har funnit Gud genom kyrkan och missionärerna. Jag har länge önskat

att Gud skulle finnas. Nu vet jag att han finns! Han har alltid funnits vid min sida. Han har alltid haft sina armar utsträckta mot mig, men jag har inte vågat ta tag i hans hand. Jag har nu förstått att den kärleksförklaring från Gud som finns i Mormons bok är sann. Jag vittnar om att vår himmelske Fader lever och älskar oss, att Jesus Kristus är vår Frälsare, att hans evangelium har återställts genom Joseph Smith och att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga är Frälsarens sanna kyrka. Jag och min fru är så ödmjukt tacksamma för allt vår himmelske Fader har gjort för oss!”

I sitt brev går Jérémie tillbaka till 1999 då han kom in på juristlinjen i Stockholm. ”Där lärde jag känna min gode vän Ronny Werjefelt som var några år äldre. Han hade studerat förr, grundat en familj med sex barn och drev ett framgångsrikt företag. Vi studerade tillsammans och vi diskuterade livet. Vid ett tillfälle bjöd Ronny mig på middag hemma hos honom. Det blev sent och jag skulle sova över. Vid detta tillfälle gav Ronny mig en Mormons bok. Han förklarade för mig vad kyrkan stod för och jag lyssnade. Jag kände att boken var betydelsefull, men i stället för att vara nyfiken och vilja veta mer blev jag livrädd! Jag tog med mig boken hem men vågade inte öppna den. Vid det tillfället var jag inte redo att ta emot Guds ord. Detta till trots fastnade ett

litet frö inom mig. Även om jag flyttat runt otaliga gånger sedan dess så har denna bok följt med och hittat sin plats i bokhyllan.”

Vi tar nu ett kliv framåt i tiden. Året är 2016 och Jérémie berättar att han på sin arbetsplats har en kollega och vän som är medlem i kyrkan, Christian Hägglund. ”Christian är född och uppväxt i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och har alltid haft en undersökande inställning till tron, Gud och kyrkan. Christian har en stark tro på Gud, men har under en tid haft en kritisk inställning till kyrkan och dess struktur, vilket har mynnat ut i en bok, *Att vakna för Gud*. Christian gav mig länken till sin bok och sex månader senare började jag av en tillfällighet att läsa den. Trots att Christian i boken ifrågasatte uppfattningar i kyrkan väckte jag av skönheten i dess lärdomar.”

I sitt brev till äldste Renlund citerar Jérémie delar ur ett meddelande han skrev till sin vän Christian natten den 1 augusti. ”Jag började läsa din bok. Jag läste den vid varje tillfälle som gavs. Jag kom halvvägs och den Helige Anden gjorde sig närvarande i mig. Det var en känsla jag aldrig känt förut. Du ska veta att det du skrev blev gnistan som behövdes för ett omvälvande skeende i mitt liv.” Jérémie fortsätter i sitt meddelande till Christian Hägglund: ”Jag har börjat läsa Mormons bok. Jag lyssnar till Mormon Channel när jag tränar. Jag har ett lugn i mig som jag aldrig känt förr. Jag går och lägger mig med barnen och Daisy. Jag har slutat snusa! Vi går på gudstjänster.” I samma meddelande berättar Jérémie hur han under en löprunda i skogen upplevde något som fick honom att släppa garden. ”En röst, eller snarare en känsla, gav mig anmaningen att upphöra med att vara skeptisk mot allt och alla, att sluta tänka på motargument och istället lyssna, förstå och tillåta mig att tro. Anden uppmanade mig att ställa mig frågan om det budskap som predikas

i Jesu Kristi Kyrka är sant! Det kändes som om jag blev tio kilo lättare. Den agnostiska garden hade fallit! Jag kunde nu lyssna till profeterna under generalkonferensen på ett helt nytt sätt.”

Christian Hägglund har berättat hur han från sitt håll våndades när han läste om Jérémies upplevelser. Han ville dela med sig av allt han själv brottades med vad gäller kyrkans lära och uppbyggnad. Senare blev Christian lugnare och förstod att han behövde vara glad för det andliga uppvaknande Jérémie upplevde. Christian ombads att tala vid Jérémies och Daisys dop, vilket han också med glädje gjorde.

Jérémie delar med sig av hur han i hela denna process har pratat med sin älskade Daisy. ”Daisy har alltid varit accepterande och stöttande. Till en början lyssnade hon och lät mig

utöva min tro. Men det tog inte lång tid innan hon började visa mer och mer intresse då hon såg den förändring som skedde med mig. Gud gjorde mina brister och svagheter till styrkor. Jag kunde nu älska min fru och mina barn på ett starkare sätt - på ett kristuslikt sätt. Jag beslöt därför att bjuda hem missionärer som kunde förklara på ett bättre sätt vad kyrkan står för. Min fru började läsa Mormons bok och fick själv en stark tro. Vi började gå till kyrkan som familj och vi blev så väl mottagna av församlingens medlemmar att vi nu har fått nya goda vänner! Men att omvända sig är även efter dopet ett konstant pågående arbete – ända fram till slutet. Det tar tid att bryta dåliga vanor. Jag är så tacksam att Gud har tålmod och att han är förlåtande.” ■

Jag bad dem be till Gud igen

Louise Eriksson
Kristianstad gren

Jag har blivit uppfostrad i ett hem med Jesus Kristus i centrum och kunde knappt hålla mig tills jag fyllde nitton och fick utföra en mission och predika evangeliet. Jag förbättrade mig både andligt och timligt och gjorde mina papper klara. Jag var bestämd med att jag inte ville komma på mission till Sverige. Jag minns hur jag bad till min himmelske Fader precis när jag skickade in mina papper och jag minns hur jag sa ”Du får inte skicka mig på mission till Sverige. Det vore det värsta för mig, Fader. Jag vet inte om jag klarar det. Snälla, skicka mig vart som helst, men inte till Sverige.” Jag öppnar mitt kallelsebrev några veckor senare och läser ”Du har fått i uppdrag att verka i Sverigemissionen Stockholm.” Jag gråter i två dagar, skickar ett mejl till kyrkans ledare i USA och ber dem att

be till Gud igen och skicka mig en ny kallelse eller en bekräftelse på att det verkliga är i Sverige jag ska vara.

Sen var det stavskonferens i Malmö. Min pappa övertalade mig att följa med honom på lördagens möte och

En helig stund på Helsingborgs lasarett

Terez Nilsson

Lunds församling

När jag förstått att min vän Seija Bengtsson fått mycket dystra läkarbesked skrev jag till henne via Messenger. Hon skrev tillbaka från sjukhuset och berättade: Vi har haft snart två fantastiska veckor i väntan på att jag ska gå vidare. Om du har möjlighet att ringa mig så skulle jag uppskatta det. Sedan ett tag har jag haft en fråga till dig. Kram Seija.

Min man och jag besökte därefter Seija och Nils på lasarettet i Helsingborg. Vi upplevde en helig stund tillsammans. Vi pratade om det som rörde liv och död, kärlek och familj, men Seija hade bett mig komma till sitt sjukrum också i en annan avsikt. Hon ville tala med mig i min egenskap av lokalredaktör för Liahona. Hon ville att jag skulle skriva om det som gjorts och görs i svenskspråkiga Jakobstad i Finland. Jag har nu haft kontakt med Heidi Byggmästar från Larsmo i Österbotten. Heidi har tagit sig tid att besvara mina många frågor om det arbete Seija, som nu gått vidare, ville belysa. Läs om vad som hände när Heidi kallades som Unga Kvinnors president i Jakobstads gren. ■

jag följde motvilligt med. När gästtalarren, äldste Moreira, en områdessjuttio från Portugal, talade så gjorde han en paus mitt i sitt tal och sa: ”Jag får uppenbarelse just nu att det finns EN person här inne som behöver höra vad jag har att säga. Vart du än är kallad att tjäna så är det precis där du behöver vara. Det finns specifika människor som väntar på just dig. Börja arbeta nu.”

Jag är så tacksam för att Gud känner mig personligen. Han gav mig bekräftelsen jag bad om, även om jag trodde den skulle komma som ett mejl och inte genom en sjuttio. Den här områdessjuttion hade ingen aning om vem jag var, men Gud visste vad jag behövde höra och han skickade någon att säga det till mig. Jag älskade min mission och ångrar inte en minut av den. ■

Kärlek, tjänande och integration

Heidi Byggmästar

Jakobstads gren, Finland

För tre år sedan kallades jag som Unga kvinnors president. Marlene Byggmästar blev min rådgivare. I grenen hade vi då bara en ung kvinna, sjutton år gammal. Hon hade inte deltagit i aktiviteterna så mycket och utmaningen kändes ganska svår. Unga män i grenen bestod av en ung man som inte var medlem, men som i alla år deltagit i Unga mäns aktiviteter tillsammans med två ledare.

Efter att ha studerat Unga kvinnors handbok noggrant, gjorde vi följande: En lite äldre kompis till vår sjuttonåring kallades till specialmedarbetare och vi bad en ung kvinna som precis övergått till Hjälpföreningen att vara med oss ett år till, vilket var möjligt enligt handboken. Detta för att de under ett års tid skulle kunna vara ett stöd för vår ensamma unga kvinna, vilket de också var. Jag ska inflika här att jag själv har fyllt sextio och att min rådgivare Marlene har fyllt sjuttio.

Vi kom överens om att varje vecka ha aktivitetskvällarna tillsammans med Unga män, vilket också är möjligt i små församlingar, enligt handboken. Eftersom vi nu var tillsammans med Unga män och vår enda unga man inte var medlem, kunde också missionärerna

Heidi Byggmästar

vara med. Det här var utgångspunkten för den verksamhet vi ville starta. Missionärerna skulle vara med så ofta de kunde. Nu var vi redan en grupp och det betydde gruppkänsla och samhörighetskänsla och träffarna blev genast levande och trevliga.

Sedan gav det ena det andra. Några flickor från Rumänien som deltagit i

Primärs aktiviteter hade nu blivit tolv och tretton år gamla. Genom dem kom några till. Samarbetet med missionärerna förlöpte mycket bra. Vi hade underbara svenska missionärer som vi genast hade ett gemensamt språk med och som var villiga att göra allt de kunde. Missionärerna kom till oss med unga flyktingar som de träffat. För det mesta var de över arton, men vi kunde ju inte neka dem att vara med.

En familj i församlingen var vänfamilj till en muslimsk ensamstående mor med tolv barn, varav nio i Finland. De tog mamman med sig till Hjälpföreningen. När jag hörde att hon hade så många barn presenterade jag vår verksamhet för henne och gav henne vår broschyr och inbjöd dem att komma med. Fyra av familjens flickor har varit med sedan dess, två av dem mycket regelbundet. Några gånger har vi haft med en syrisk pappa och hans två flickor och ganska ofta två irakiska pojkar.

Efter två år gjordes verksamheten om. Vi blev avlösta från våra ämbeten och jag blev i stället kallad som "verksamhetsledare för unga" och som assistenter har jag Marlene Byggmästar och Mats Byggmästar, tidigare rådgivare i Unga män. Det här nya arrangementet binder oss inte till ett visst

program eller till vissa åldrar. Vi kallar verksamheten "UNG i kyrkan".

Vi följer ganska långt kyrkans riktlinjer för ungdomar. Vi inleder med välkomsthälsning, öppningssång, bön och andlig tanke. Vi har haft som mål att få de unga att leda öppningsprogrammet, vilket de också gjort fast de ofta varit osäkra. Vi sjunger kyrkans sånger. I år har vi varje gång sjungit Unga mäns och Unga kvinnors temasång för 2018, "Peace in Christ". Vi sjunger den samtidigt med musikvideon. Den här sången har blivit väldigt omtyckt och de kan den utantill.

Vi har tidigare år försökt få ungdomarna att ta mer ansvar för programmet vid fester och andra speciella tillfällen och då med varierande framgång. Men i år, vid grenens traditionsenliga skördefest, skedde något förunderligt. De var ivrigt med på allt. De övervann sin osäkerhet och gick modigt fram på vår modevisning med hattar de själva hade skapat. De dekorerade salen, sjöng modigt och helhjärtat i vår körsång och de hjälpte till att städa undan. Vi var helt överväldigade av glädje och tacksamhet.

Jag har regelbundet kontakt med nästan alla ungdomars familjer. Vi försöker vara transparenta, så att de kan se och känna att vi har en bra och trygg verksamhet med höga ideal.

Med deras samtycke skickar jag också bilder på vår verksamhet till både föräldrar och ungdomar. Många av ungdomarna hämtar vi och kör hem. Många föräldrar vill inte att deras barn ska gå hem i mörkret. Jag tar också kontakt med dem dagen innan, frågar hur det är och påminner om vår träff. Föräldrarna är väldigt glada och tack samma för det vi gör för deras barn.

Ungdomarna har haft många frågor om kyrkan och evangeliet. De ser väldigt mycket upp till våra missionärer. En dag när jag körde hem en del av dem sa en av flickorna att hon också skulle vilja bli missionär. Detta ledde till en lång diskussion om hur man blir missionär och varför man vill gå på mission.

Som liten enhet måste man noga tänka på var man lägger resurserna. Vårt grenspresidentskap ger oss sitt fulla stöd. Även distriktet och missionen tycker om det vi gör. Trots att vi inte längre har några egna ungdomar i grenen har vi varje vecka aktiviteter med cirka tio stycken deltagare. Många upplever att det är dessa ungdomar som gör att hela församlingen lever upp. En av de saker som kanske berört oss mest är den kärleksfulla samvaro och stämning som råder när vi är tillsammans. Vi är varje gång de som fått mest. Vi fortsätter så länge vi får. ■

FOTO HEDI BYGGMÄSTAR

Österbottniska pionjärer – då och nu

Lisbeth Sandström

Jakobsbergs församling

Leif Back

Jakobstads gren

Terez Nilsson

lokalredaktör

I Jakobsbergs församling i Stockholms stav finns Lisbeth Sandström. Lisbeth är bördig från Jakobstad i Finland och gör sig ofta anledning att åka dit. Lisbeth berättar hur det på ön Larsmo strax norr om Jakobstad fanns tre närliggande gårdar med medlemsfamiljer. Det var Renlunds, Strömbergs och Rönnkvists. En stor skara medlemmar med rötter från de tre gårdarna finns i dag spridda över hela världen. Själv kommer Lisbeth från familjen Rönnkvist. Hon tillhör fjärde generationens medlemmar. Äldste Dale G. Renlunds far Åke växte upp i den Renlundska gården och från Strömbergs gård kommer flera medlemmar som i dag finns representerade i kyrkan både i Sverige och i Finland. Så sent som 1941 fanns bara en enda gren i hela Finland, Larsmo gren. Efter andra världskriget (1946) invigdes Finland för predikandet av evangeliet av äldste Ezra Taft Benson. Detta gjordes just i Larsmo.

För en tid sedan kunde Lisbeth Sandström tillsammans med släkt och vänner vara med på skördefesten i Jakobstad, en fest som varit en stark tradition i grenen i uppemot trettio år. Lisbeth berättar:

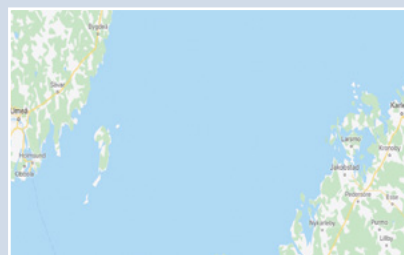
”Jag har nyligen haft förmånen att besöka Jakobstad. Det är alltid trevligt att gå i kyrkan där. En liten gren men med ack så fina medlemmar. Årets skördefest blev en succé. Inne i möteslokalen var det dukat fyra långbord dekorerade med färggranna löv. Hela rummet var så fint utsmyckat i höstens och skördens tecken. På väggen visades det underbart vackra vyer från den finska naturen. Till att börja med satt vi vid borden och pratade med varandra och lärde känna varandra. Det var många som inte var medlemmar.

Programmet stod ungdomarna för. Det blev lekar, körsång och andra musikinslag. En syster till en av ungdomarna kom dit

tillsammans med sin mamma. Hon spelade piano helt fantastiskt, trots att hon var blind. Höjdpunkten var i alla fall modevisningen, när ungdomarna mannekängade med hattarna de hade gjort på sina aktivitetkvällar.

Efter programmet bjöds det på älgsocka som Leif Back med hustrun Kristina och dottern Camilla Byggmästar gjort och bröd som systerarna i kyrkan bakat. Efter desserten hjälptes ungdomarna åt att röja undan. Det var underbart att se den glädje som spreds genom ungdomarnas delaktighet i skördefesten. Ett stort tack för en härlig kväll!”

Vi tror att de tre pionjärfamiljerna från Larsmo gläds åt det speciella tjänande som nu sker i deras jordiska hemtrakter. För 138 år sedan döptes Anders och Lovisa Strömberg. Herman och Ida Rönnkvist döptes 1910 och 1912. Flera av deras ättlingar besöker i dag templet i Helsingfors, en fjärran dröm för dessa Finlands pionjärer. Från familjen Leander och Lena Renlund (döpta 1912) har utgått många trofasta medlemmar som nu finns i Utah, däribland en Herrens apostel, äldste Dale G. Renlund. ■

Lisbeth Sandström

Avlidna

Verner Åkebrand, älskad make, far, farfar, farfars- och morfars far och kyrkopersonlighet, har avlidit. Han föddes 1921 i en nybyggerfamilj i Lappland och utbildade sig till skogsmästare. År 1956 anslöt han sig till kyrkan och året därpå fullgjorde han en heltidsmission i Eskilstuna, där han döpte 23 personer. Han gifte sig år 1959 med Gunhild Forsmark, med vilken han fick två egna barn och tre styvsöner. Verner innehade många olika ämbeten, bland annat som grens-president, rådgivare i ett missionspresidentskap och beseglare i Stockholms och Köpenhamns tempel. Hans liv utmärktes av flit, redbarhet, entusiasm och obrottslig lojalitet mot evangeliet. Han brann för Guds ord. Han brann för släktforskning och tempeltjänst. Nu har han återförenats med sin älskade Gunhild och nära och kära som gått före honom. Han blev 97 år. ■

Per Åkebrand

Verner Åkebrand

Avresande missionärer

Oliver Norin från Handens församling har kallats på mission. Han verkar i Sverigemissionen Stockholm sedan augusti 2018. Oliver är son till Mattias och Camilla Norin.

Ebba Stenkrona från Täby församling har kallats på mission. Hon kommer att verka i Frankrikemissionen Lyon. Ebba är dotter till Anders och Veronica Stenkrona.

Tilda Vennerholm, som bor med sin familj i Selsdon i England, har kallats på mission. Hon kommer att verka i den Adriatiska missionen Syd. Tilda är dotter till Jerry och Soile (f. Kekolahti) Vennerholm. Familjen tillhörde tidigare Västerhaninge församling. ■

Oliver Norin tillsammans med president och syster Youngberg

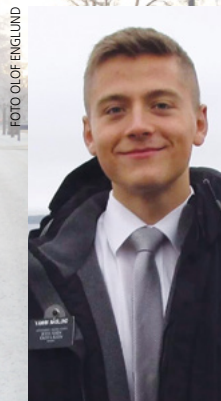
Ebba Stenkrona

Tilda Vennerholm

Hemkommande missionärer

Isak Näslund från Luleå lgren har kommit hem från sin mission. Han har tjänat i Finlandmissionen Helsingfors. Isak är son till Robert och Rose-Marie Näslund. ■

Isak Näslund

FOTO CODY OLSEN

Kort om Michael Youngberg, president för Sverigemissionen Stockholm och hans hustru, syster Lana Youngberg

Var i USA kommer ni ifrån?

Min familj bodde i Weiser i Idaho och syster Youngberg växte upp i Orem i Utah.

Som ung tjänade du som heltidsmissionär i Sverige. När var det och var tjänade du?

Det var 1980–1982. Jag arbetade i följande områden: Eskilstuna, Sundsvall, Järfälla, Stockholm, Umeå, Nacka och Ludvika.

Hur träffades du och syster Youngberg?

Jag hörde om henne redan under missionen. Vi har en gemensam

vän i en av mina missionskamrater, Roger Broberg. När vi sedan av en händelse träffades efter min mission berättade jag att jag tjänat som missionär i Sverige. Hon frågade då om jag kände hennes vän Roger Broberg. Det tog mig några veckor innan jag byggde upp modet att fråga om hon ville följa med mig ut på en date. Två dagar senare var vi förlovade och två månader efter det gifte vi oss.

Hur ser er familj ut?

Vi har tre pojkar och två flickor i åldrarna 25–35. Vi har 14 barnbarn.

Hur är det med utbildning och yrkesliv?

Syster Youngberg läste vid BYU innan vi gifte oss. När barnen var yngre var hon hemma med dem på heltid. Efter det började hon hjälpa till i mitt företag.

Jag tog en kandidatexamen från BYU. Därefter studerade jag på University of Oregon. Jag blev licensierad revisor. Senare startade jag ett eget företag.

Ert efternamn klingar svenskt. Har ni rötter i Skandinavien?

Familjen Youngberg

FOTO DAWNÉE GODFREY

FOTO ANDERS STENKRONA

FOTO LUCAS VANNERHOLM

Syster Youngbergs mormor kom från Bergen i Norge. Min farfar kom från Krokek utanför Norrköping. Hans mamma döptes 1889. Familjen flyttade till USA 1895. Min farmor var dotter till svenska immigranter som döptes i

Örebro 1875 och 1879. Jag vill tillägga att min äldste bror, Lynn Youngberg, också tjänade som missionär i Sverige. Det var i början av sextioalet.

Några andra bedrifter som ni kan glädja medlemmarna i Sverige med?

Vi bodde i Alaska under tolv år och där tyckte vi om att fiska. En gång fick syster Youngberg en stor hälleflundra på kroken. Jag fick hjälpa henne dra upp den 75 kg tunga och 183 cm långa fisken! ■

Tankar och reflektioner – President Youngberg kommer till tals

Ni har snart utfört hälften av er gemensamma treåriga mission i Sverige. Några reflektioner?

Sedan jag tjänade som missionär i början av åttiotalet har detta land välsignats med ett tempel. Nästan alla enheter i Sverige har nu egna möteshus. De svenska medlemmarna har starka vittnesbörd och stor erfarenhet i evangeliet och i kyrkan. Jag har ett fast vittnesbörd om att den andra skörden kommer att ske och att den, som äldste Renlund gav uttryck för, sker redan nu. Men det finns mer som behöver hända innan den här profetian helt går i uppfyllelse. När jag har studerat profetian och den mängd gånger den uttalats av nutida profeter, har jag börjat se uppfyllelsen av profetian på små men mirakulösa sätt. Allteftersom missionärer och medlemmar har arbetat ännu tätare tillsammans har vi sett mirakel efter mirakel. Många fler familjer och bofasta i Sverige har blivit medlemmar i kyrkan i år än förra året. De flesta förblir trofasta och deras tro växer allteftersom de upplever evangeliet och medlemskapet i Herrens kyrka. De missionärer som verkar i Sverige i dag är fantastiska, några av de bästa vi någonsin sett.

Vilka tankar skulle du vilja dela med dig av till medlemmarna i kyrkan i Sverige?

Att leva efter evangeliet ger glädje och lycka i våra liv och i våra familjers liv. Lydnad och tjänande i våra familjer och bland våra medmänniskor gör att vi kan utöva tro. När vi utövar tro sker mirakel. Gud vill välsigna oss med mirakel, men bara när de vidgar vår tro.

Jag har märkt att många medlemmar i kyrkan verkar trötta och modfärdiga. Modfärdighet är Satans bästa verktyg. När våra barn var små upplevde vi en övermäktig situation. Våra barn var engagerade i så många aktiviteter. Mitt arbete gjorde att jag var hemifrån två eller tre kvällar i veckan. Det fanns dagar då jag åkte hemifrån innan barnen vaknat. När jag sedan kom hem hade barnen ofta redan gått och lagt sig. Syster Youngberg var helt överväldigad i sina försök att få allting att fungera. Det verkade omöjligt att få balans i vårt familjeliv.

Jag vill dela med mig av ett citat av äldste Ballard som hjälpte vår familj att ändra riktning. "Vi kan inte och får inte låta skolan, samhället, TV, eller till och med kyrkans organisationer bestämma våra barns värderingar. Herren har lagt denna uppgift på mödrar och fäder. Det är ett ansvar som vi inte kan fly ifrån och som inte kan delegeras. Andra kan hjälpa till, men föräldrarna förblir ansvariga. Därför måste vi vaka över andligheten i våra hem, för det är där barnen utvecklar sina värderingar, sina attityder och sina vanor för livet" (Undervisa barnen, M. Russel Ballard, april 1991).

Syster Youngberg och jag rådgjorde med varandra och bestämde att vi skulle göra allt i vår makt för att kunna vara den starkaste influensen i våra barns liv. Vi begränsade våra barns aktiviteter och hur mycket tid som kunde spenderas med vänner. Vi fortsatte att vara noga med att ha hemafton varje vecka, att ha dagliga skriftstudier med familjen och daglig

**President
Michael
Youngberg**

familjebön. Slutligen sålde vi också vår del i ett företag och sökte en försörjning som skulle ge oss mer tid med familjen.

Vi lärde oss snabbt att när vi följer råden från våra nutida profeter och apostlar får vi frid och lycka i våra liv. Förändringarna vi gjorde tog verkligen inte bort dagliga provningar och större motgångar. Men vi har känt den Helige Andens vägledande kraft i våra liv och i våra barns liv.

Jag vänder mig nu till de medlemmar som inte längre har barn som bor hemma. Vi behöver er hjälp med insamlingen av Israel. Det finns så många sätt att hjälpa till på. Herren behöver seniorer och seniorpar som på heltid engagerar sig i missions- eller tempelverksamhet. Seniorpar kan användas för att hjälpa till att undsätta de inaktiva och stötta ledarskapet i enheter där sådana behov finns. Många av dessa uppgifter skulle inte ens kräva att medlemmarna behöver lämna sina hem. Jag ber er tala med er biskop eller stavs-president för att undersöka olika alternativ och möjligheter. Vi behöver fler villiga händer. Det finns så mycket att göra och så lite tid.

Jesu Kristi återställda evangelium skänker frid och har svaren på livets frågor. Kyrkans underbara medlemmar i Sverige behöver låta sitt ljus lysa. ■